

علت عزاداری امام حسین ع در دهه اول محرم و قبل از شهادت

[box type="shadow"] قبل از شهادت امام حسین(ع) سوالی است که برخی در ذهن دارند در این یادداشت زوایای آن بررسی می شود. [box/]

بسم رب المهدی عج

دست نوشته های معارفی امیرمحسن سلطان احمدی (سلطان احمدی دات آی

آر): با پایان رسیدن عاشورای حسینی تب و شور عزاداری حسینی به پایان می رسد، در صورتی که مرسوم است عزاداری بعد از شهادت یا ارتحال فرد تازه آغاز می شود و به اوج عزا کشیده می شود، اما در قضیه ی

امام حسین(ع) این موضوع فرق می کند بلکه شور عزاداری با آغاز ماه محرم و قبل از عاشورا و شهادت سالار شهیدان می باشد.

با فرا رسیدن ماه محرم آثار شادی در چهره امام کاظم(ع) دیده نمی شد

امروزه عزاداری حسینی یک عزای معمولی و مختص به شیعیان نیست، بلکه این عزاداری تبدیل به یک فرهنگ عاشورایی گردیده که دیگر زمان و مکان نمی شناسد و به عنوان یک فرهنگ در جامعه جا افتاده است که با وزیدن نسیم ماه محرم مردم در اقصی نقاط جهان سوگوار شهادت سالار شهیدان ابا عبدالله الحسین (ع) می شوند که امام رضا (علیه السلام) می فرمایند: "کان أبی إذا دخل شهر المحرم لا یری ضاحکا و کانت الکآبه تغلب علیه حتی یمضی منه عشره أيام فإذا کان یوم العاشر کان ذلک الیوم یوم مصیبتہ و حزنہ و بکائه و یقول: هو الیوم الذی قتل فیہ الحسین صلی اللہ علیہ" **وقتی ماه محرم فرا می رسید در پدرم امام کاظم علیه السلام آثار شادی دیده نمی شد و همواره غمگین بودند، روز دهم، روز مصیبت و اندوه و گریه او بود و می فرمود: در این روز بود که حسین علیه السلام را به شهادت رساندند.** (امالی صدوق، ص ۷۸ و بحار الانوار، ج ۴۴ ص ۲۸۴)

عزاداری برای آمادگی برای روز واقعه، عاشورای حسینی

از طرفی روز عاشورا بزرگترین مصیبت اعظم جهان در آن رخ داده است و برای فیض کامل و عزاداری این روز نیاز به مقدماتی می باشد که با یک دهه عزاداری در چشمه های حسینی خود را پاک نموده و سپس وارد روز اصلی عزاداری روز دهم می شویم. تا بتوانیم یک عزاداری شایسته و در شان امام شهید انجام دهیم و در کنار عزاداری در این دهه به بینش خود نیز اضافه کنیم و حسینی پرورش یابیم.

سابقه تاریخی عزاداری در دهه اول محرم

بنابراین عزاداری از ابتدای محرم سابقه تاریخی دارد، آغاز عزاداری در دهه اول محرم آن هم به صورت فراگیر همانند عزاداری امروزه را می توان از عصر معزالدوله دیلمی از سلسله آل بویه دانست. (مرتضی مطهری، مجموعه آثار، ج ۱۷، ص ۹۴)

اولین کسی که فرمان داد در دهه اول محرم عزاداری کنند

و نکته دیگر اینکه معزالدوله اولین کسی است که فرمان داد مردم شیعه ی بغداد در دهه اول محرم برای حضرت امام حسین (ع) سیاه بپوشند و بازار را سیاهپوش کنند و در روز عاشورا دکّان ها را ببندند و از طبّاحی جلوگیری کنند و تعطیل عمومی نمایند. این مراسم در تمام کشورهای اسلامی از جمله ایران تا اوایل سلطنت سلجوقیان معمول بود، که تا به امروز ادامه دارد. (جواد محدّثی، فرهنگ عاشورا، ص ۳۱۳)

نظر ابن طاووس درباره عزاداری در دهه اول محرم

همچنین عالم ربانی «رضی الدین ابوالقاسم علی بن موسی» معروف به «سید ابن طاووس» قدس سره در کتاب «اقبال الاعمال» در بخش اعمال ماه محرم الحرام درباره علت عزاداری حسینی در دهه اول محرم و قبل از شهادت امام حسین (ع) آورده است که اگر کسی بگوید که چرا اینگونه اظهار حزن و اندوه را که شما شیعیان از اول دهه محرم و پیش از شهادت سیدالشهدا (ع) اظهار می دارید و بعد از روز عاشورا چنین نمی کنید در حالیکه شهادت او در روز عاشورا رخ داده و بهتر است بعد از آن اظهار حزن و اندوه شود؟ چه می گوئیم؟

می گوئیم که علت اظهار حزن و اندوه در اول دهه برای بیم و هراس از مصائبی است که بر آن حضرت رفت ولی وقتی آن بزرگوار شهید شد،

مصدق آیه‌های ۱۶۹ و ۱۷۰ سوره آل عمران شد که می‌فرماید: « وَلَا تَحْسِبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ».

«و چنین گمان مکن آنان که در راه خدا کشته شده‌اند مرده‌اند بلکه زنده‌اند و نزد پروردگارشان روزی داده می‌شوند و به تفصیل خدا که به آنها ارزانی داشته شادمان‌اند و به کسانی که به آن نپیوسته‌اند و پشت سر آنها هستند بشارت می‌دهند که بیمی بر شما نیست و هرگز اندوهگین نگردید».

بنا بر این چون آن بزرگواران به سعادت شهادت رسیده و شادمان شده‌اند لازم است ما نیز بعد از شهادت با آنها مشارکت کنیم تا به سعادت و نیکبختی راه یابیم.

پدیدآورنده:

به قلم: امیرمحسن سلطان احمدی

ww.soltanahmadi.ir